

BRENT WEEKS

ASASINUL DIN UMBRĂ

FANTASY

„O poveste nemaipomenită! Fascinantă de la început până la sfârșit. Personaje memorabile, o intrigă surprinzătoare, acțiune palpitantă și acea profunzime a scriiturii care mă face să admir opera unui scriitor.“

Terry Brooks

„Kyllar este un personaj minunat – înduioșător și infam, laș și curajos, onorabil și lipsit de scrupule... un roman de debut surprinzător!“

Dave Duncan

„*Asasinul din umbră* are majoritatea caracteristicilor unui adevărat roman fantasy: magie, acțiune, un inamic extrem de puternic care trage toate sforile, o sabie fermecată și un cavaler curajos.“

www.sffworld.com

„Un fantasy epic nemaipomenit care vă va ține cu sufletul la gură de la prima până la ultima pagină. Îl recomandăm călduros.“

Fantasy Book Critic

„Dacă nu se întâmplă ceva extraordinar în următoarele două luni, *Asasinul din umbră* e cartea anului pentru mine.“

BookspotCentral.com

„Personajele sunt complexe, profunde și, una peste alta, pur și simplu remarcabile.“

A Writer's Fantasy

BRENT WEEKS

ASASINUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

 PALADIN

CAPITOLUL 1

Azoth se ghemui la marginea uliței, simțind cum noroiul rece îi mustește printre degetele goale de la picioare. Se concentrează asupra spațiului îngust de sub perete încercând să-și adune curajul. Soarele mai avea câteva ore până să răsară, iar taverna era pustie. Majoritatea tavernelor din oraș aveau podele din pământ, dar această parte a Furnicarului fusese construită peste o mlaștină și nici măcar cei chercheliți bine nu voiau să bea cu picioarele afundate până la glezne, motiv pentru care taverna era înălțată pe piloni și avea podeaua făcută din bețe groase, de bambus.

Din când în când, printre bețe mai scăpa câte un ban, dar, fiind dificil să-și facă loc, puțini se încumetau să-l recupereze. Malacii gildei erau prea voinici, iar sfrijiții se temeau să se strecoare în întunericul sufocant, pe care-l împărțeau păianjenii, gândacii, șobolanii și motanul feroce, pe jumătate sălbatic, al stăpânului tavernei. De mai bine de un an aici îi plăcea lui Azoth să scotocească, deși mai crescuse între timp. Ultima oară se înțepenise înăuntru, noroc că după câteva ore de groază începuse să plouă și pământul se înmuiase îndeajuns ca să-și poată croi drum afară.

Acum era iar noroi, nici urmă de mușterii, și motanul tocmai plecase. În plus, Șobolanul trecea mâine să-și ia banii, și Azoth nu avea cei patru gologani. N-avea nici măcar unul, deci prea multe soluții nu erau. Cu Șobolanul nu puteai să te înțelegi, mai ales că nu-și controla forța. Omorâse în bătaie câțiva sfrijiți.

Azoth își făcu loc în noroi și se întinse pe burtă. Numai-decât, tunica subțire, și așa murdară, i se îmbibă de apă. Trebuia să acționeze repede. Era numai piele și os, iar dacă se alegea cu o răceală, puține șanse să se mai facă bine.

Bâjbâind prin întuneric începu să caute licărul metalic atât de dorit. În tavernă încă mai ardeau câteva lămpi, și lumina se filtra printre crăpăturile din podea, desenând dreptunghiuri ciudate pe noroi și apa stătută. Pâcla mlaștinii urca pe săgețile de lumină doar ca să se desprindă de ele iar și iar. Pânze de păianjen îi cuprindeau fața și apoi se destrămau. Băiatul simți o atingere pe ceafă.

Încremeni. Nu, fusese doar o închipuire. Răsuflă încet. Ceva licărea în beznă, întinse mâna și culese primul gologan. Se strecură până la grinda din lemn de pin, neșlefuită, sub care se înțepenise ultima dată, și împinse noroiul în stânga și-n dreapta, până când gaura se umplu de apă. Spațiul era atât de îngust încât trebui să-și întoarcă într-o parte capul ca să se poată strecura dedesubt. Ținându-și respirația și vârându-și capul în apa vâscoasă, începu să se târască.

Reuși să-și scoată capul și umerii, dar în clipa următoare, un ciot îi sfâșie tunica și-l împunse în spate. Azoth fu cât pe aci să scoată un țipăt de durere, dar se bucură că nu o făcu. Printre bețele de bambus văzu un bărbat la tejghea.

În Furnicar nu aveai prea mult timp să judeci oamenii. Chiar dacă erai iute de mână, ca Azoth, care fura în fiecare zi, până la urmă tot erai prins, iar negustorii îi loveau fără milă pe cei din gilda șobolanilor care-i tot furau. Dacă voiau să mai rămână cu ceva, erau nevoiți s-o facă. Ideea era să alegi un negustor care să te bată atât de tare încât să nu-i mai calci prăvălia; unii negustori se îngrijeau să nu mai calci nicio prăvălie. Lui Azoth i se păru că în bărbatul ăsta deșirat se deslușește o oarecare bunătate, tristețe și singurătate. Avea în jur de treizeci de ani, o barbă blondă, încâlcită, și o spadă uriașă la șold.

— Cum de-ai putut să mă lași? șopti omul.

În mâna stângă ținea o carafă, iar în dreapta ceva ascuns privirii lui Azoth.

— După atâția ani în care te-am slujit, de ce tocmai acum? continuă el. Din cauza ei?

Azoth simți o mâncărime pe gambă. O ignoră. Închipuirea lui, din nou. Întinse mâna în spate ca să-și desprindă tunică. Trebuia să găsească banii și s-o șteargă de acolo.

Ceva greu căzu pe podea chiar deasupra lui Azoth, făcându-l să-și vâre capul în apă și tăindu-i răsuflarea. Mai-mai să înghită o gură de apă.

— Durzo Blint, mereu mă iei pe nepregătite, spuse namila de deasupra lui Azoth.

Printre bețele de bambus nu-i vedea decât pumnulul. Bărbatul probabil sărise de pe grinzile tavernei.

— Hei, la cacialmale mă pricep și eu, dar s-o fi văzut pe Vonda când și-a dat seama că n-ai de gând s-o salvezi. Că nici nu vrei să încerci. Mai să izbucnesc în plâns.

Bărbatul deșirat se întoarse spre nou-venit.

— În seara asta am omorât șase oameni, zise el rar și apăsător. Ești sigur că vrei să fii al șaptelea?

Azoth înțelese în sfârșit despre ce vorbeau. Deșiratul era Durzo Blint, mătrășitorul. Mătrășitorul e un fel de asasin – așa cum și tigru e un fel de motan. Dintre mătrășitori, Durzo Blint era, indiscutabil, cel mai bun. Sau, cum spunea șeful ghildei lui Azoth, nu stătea mult la discuție.

„Și eu care am crezut că pare un om bun!”

Azoth simți din nou cum îl mănâncă gamba. De data asta nu mai era închipuirea lui. Ceva îi urca pe picior, pe sub pantaloni. Ceva mare. Frica lui identifică agresorul: un păianjen-lup alb. Veninul lui lichefia carnea într-un cerc care se mărea treptat. Chiar și cu ajutorul unui vraci, în cel mai bun caz, un adult pierdea o mână sau un picior. Un șobolan al ghildei n-ar fi avut nici norocul ăsta.

— Blint, după cât ai băut, mare lucru să te poți ține pe picioare. Cât te-am urmărit, ai...

— Opt carafe. Și alte patru înainte.

Azoth nu se clinti. Dacă își freca picioarele ca să omoare păianjenul, apa ar fi clipocit și cei doi și-ar fi dat seama că era acolo. Chiar dacă Durzo Blint i se păruse un om blând, avea ditamai spada, iar Azoth știa prea bine că nu trebuie să ai încredere în adulți.

— Încerci să mă duci cu vorba, spuse bărbatul, cu un glas din care răzbătea teama.

— Nu încerc nimic, răspunse Durzo Blint. De ce nu-ți chemi prietenii înăuntru?

Păianjenul ajunsese pe coapsa lui Azoth. Tremurând, băiatul își ridică tunică și trase de betelia pantalonilor, desfăcu cingătoarea, rugându-se ca păianjenul să iasă pe acolo.

Deasupra lui, asasinul își vârî două degete în gură și fluieră. Azoth nu prinse mișcarea lui Durzo, dar fluierul se sfârși într-un gălgâit și, o clipă mai târziu, cel care-l scosese zăcea la pământ. Ușile din față și din spate se dădură în lături, în strigătele atacatorilor. Bețele de bambus se încovoieră și se zguduiră. Străduindu-se să nu zgândăre păianjenul, Azoth nu se mișcă, chiar dacă încă un corp prăbușit la podea îi împinse iar capul în apă.

Păianjenul se târî pe fundul lui Azoth și apoi pe degetul lui arătător. Băiatul își apropie încet mâna de ochi ca să-l vadă. Teamă lui era întemeiată. Într-adevăr, era un păianjen-lup alb, cât degetul lui de lung. Îl aruncă îngreșat și își frecă mâna, căutând să vadă dacă nu cumva îl mușcase. Apoi apucă de creanga care i se prinsese de tunică și o rupse. Zgomotul se amplifică în tăcerea care se lăsase brusc de deasupra. Azoth nu vedea pe nimeni printre bețele de bambus. Câțiva metri mai încolo picura ceva, adunându-se într-o baltă. Era prea întuneric ca să poată vedea ce e, dar

Azoth nu trebuia să aibă o imaginație foarte bogată ca să-și dea seama despre ce e vorba.

Era o tăcere stranie. Azoth ar fi știut dacă cineva traversa încăperea după scârțâitul scândurilor și încovoierea bețelilor de bambus. Lupta durase poate douăzeci de secunde și era sigur că nimeni nu părăsise taverna. Să fi murit cu toții?

Îl trecu un fior, și nu doar fiindcă stătea în apă. Deși moartea era ceva obișnuit în Furnicar, Azoth nu mai văzuse atâția oameni murind atât de repede și atât de ușor.

Chiar și în timp ce se ferea de păianjen, Azoth tot reușise să culeagă șase gologani. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi jefuit cadavrele din tavernă, dar nu-i venea să creadă că Durzo Blint era mort. Poate că Blint era un diavol, cum spuneau ceilalți șobolani ai ghildei. Poate că Blint stătea afară, așteptând să-l omoare fiindcă îl spionase.

Cu răsuflarea întretăiată de teamă, Azoth se întoarse și se târî spre gaură. Șase gologani nu erau de ici, de colo. Trebuia să dea doar patru, deci avea cu ce să cumpere pâine pentru el, Jarl și Păpușa.

Când mai avea doar o jumătate de metru până să iasă, ceva strălucitor îi luă ochii. Atât de aproape încât nu înțelese imediat despre ce e vorba. Era spada uriașă a lui Durzo Blint, vârâtă prin podea, înfiptă în noroi, împiedicându-l să fugă.

Chiar deasupra lui Azoth, de cealaltă parte a podelei, Durzo Blint șopti:

— Să nu scoți o vorbă despre asta. Ai înțeles? Am făcut și lucruri mai rele la viața mea decât să omor copii.

Spada dispăru, iar Azoth reuși să iasă afară. Se opri din fugă de-abia după câțiva kilometri.

CAPITOLUL 2

— Patru gologani! Patru! Aici nu sunt patru.

Fața Șobolanului era atât de roșie de furie încât coșurile îi arătau ca niște puncte albe. Îl înșfăcă pe Jarl de tunica jerpelită și-l ridică de la pământ. Azoth lăsă capul jos. Nu suporta să privească.

— Îți dau eu patru! strigă Șobolanul, împrôșcându-i cu scuipat.

În timp ce-l plesnea pe Jarl peste față, când cu stânga, când cu dreapta, Azoth își dădu seama că asistă la un spectacol. Nu că bătaia n-ar fi fost adevărată – Șobolanul lovea, nu glumă –, dar îl lovea cu palma. Așa se auzea mai tare. Șobolanul nici măcar nu se uita la Jarl. Se uita la restul ghildei, savurându-le teama.

— Cine-i la rând? întrebă Șobolanul, lăsându-l pe Jarl.

Azoth păși repede în față pentru ca Șobolanul să nu aibă timp să-i ardă un picior prietenului său. La șaisprezece ani, Șobolanul arăta deja ca un bărbat în toată firea și era și gras, caz unic printre cei născuți sclavi.

Azoth întinse cei patru gologani.

— Opt, scârnăvie, spuse Șobolanul, luându-i banii din mână.

— Opt?

— Trebuie să plătești și pentru Păpușa.

Azoth se uită în jur după ajutor. Câțiva malaci se foiră, uitându-se unii la alții, dar nu scoaseră o vorbă.

— E prea mică, zise Azoth. Ția mici plătesc de-abia după ce trec de opt ani.

Atenția se mută asupra Păpușii, care ședea pe ulița murdară. Fetița observă privirea celorlalți și se ofili, făcându-se mică. Păpușa era mărunțică, avea ochii uriași și, sub stratul de jeg, trăsăturile ei erau la fel de frumoase și desăvârșite ca ale unei păpuși.

— Eu zic că are opt ani, să vedem ce zice ea, spuse Șobolanul rânjind. Hai, Păpușa, zi-i, altfel îți zvânt în bătaie prietenul.

Ochii mari ai Păpușii se făcură și mai mari, iar Șobolanul izbucni în râs. Azoth nu protestă, nu spuse că Păpușa era mută. Șobolanul știa asta. Toți știau asta. Dar Șobolanul era Pumnul. Asculta doar de Ja'laliel, și Ja'laliel nu era aici.

Șobolanul îl trase pe Azoth mai aproape și coborî vocea.

— Azo, de ce nu vii printre băieții mei? Așa n-ar mai trebui să-mi dai niciun ban.

Azoth încercă să spună ceva, dar din cauza nodului din gât nu reuși să scoată decât un chițăit. Șobolanul râse din nou și toți i se alăturară, unii bucurându-se de umilirea lui Azoth, alții sperând doar să-l binedispună pe Șobolan înainte să le vină rândul. Azoth simți cum se înăbușă de ură. Îl ura pe Șobolan, ura gilda, se ura pe sine.

Își drese glasul și încercă din nou. Șobolanul îi surprinse privirea și rânji mulțumit. Șobolanul era mare, dar nu și prost. Știa până unde-l poate împinge pe Azoth. Știa că îl va face să cedeze, de teamă, ca toți ceilalți.

Azoth scuipă o flegmă pe fața Șobolanului.

— Du-te-n mă-ta, Șobolan-Grăsan ce ești.

Urmă o tăcere mormântală, cât o eternitate. Momentul de aur al victoriei. Lui Azoth i se păru că aude cum le cad fălcile de uimire. Normalitatea își reintră în drepturi când pumnul Șobolanului îl izbi direct în ureche. Puncte negre acoperiră lumea din jur în timp ce se prăbușea la pământ. Clipi de câteva ori spre Șobolan, al cărui păr negru strălucea ca un nimb, blocând soarele amiezii, și își dădu seama că va muri.

— Șobolane! Șobolane, vino încoace!

Azoth se rostogoli într-o parte și-l văzu pe Ja'laliel ieșind din clădirea ghildei. Pielea lui palidă era plină de broboane de sudoare, deși afară nu era chiar atât de cald. Ja'laliel tuși din piept.

— Șobolane! Am spus să vii încoace.

Șobolanul se șterse pe față. Disparația bruscă a furiei era aproape mai înspăimântătoare decât roșeața care-i lua locul. Șobolanul se înșenină și-i zâmbi lui Azoth. Îi zâmbi, pur și simplu.

*

— Salutare, Jay-O, spuse Azoth.

— Salutare, Azo, răspunse Jarl apropiindu-se de Azoth și Păpușa. Știi că ești deștept ca noaptea. De-acum așa o să-i spună toți pe la spate: Șobolanu'-Grăsanu'.

— Voia să fiu una dintre fetițele lui, explică Azoth.

Stăteau rezemați de un zid, la câteva ulițe mai încolo, împărțind pâinea veche cumpărată de Azoth. Mirosul de pâine coaptă, mai puțin intens la o oră atât de târzie, acoperea în parte duhurile care veneau dinspre canalizare, dinspre gunoaiile ce putrezeau pe malurile fluviului, și dinspre tăbăcării, unde se amesteca miasma urinei cu aceea a creierului de oaie.

Dacă arhitectura ceurană însemna bambus și paravane din fibre de orez, arhitectura cenariană era mai rudimentară, mai greoaie, fără simplitatea studiată a conceptului ceuran. Dacă arhitectura alitaerană însemna granit și lemn de pin, arhitectura cenariană era mai puțin impresionantă, fără trăinicia voită a structurilor alitaerane. Dacă arhitectura osseină însemna turle grațioase și arcuri curajoase, arhitectura cenariană depășea un singur nivel doar în reședințele câtorva

nobili din partea de est. Clădirile cenariene erau înghesuite, umede, ieftine și joase, mai ales în Furnicar. Materialul care costa de două ori mai mult nu avea căutare, chiar dacă era de patru ori mai rezistent. Cenarienii nu gândeau pe termen lung fiindcă nu apucau să trăiască mult. De obicei, clădirile lor erau din bambus și fibre de orez, care creșteau în apropiere, pin și granit, care nu erau prea departe, dar un stil cenarian nu exista. Țara fusese cucerită de prea multe ori, motiv pentru care singurul lucru cu care se mândrea era supraviețuirea. În Furnicar nici măcar de mândrie nu putea fi vorba.

Cu gândul în altă parte, Azoth rupse pâinea în trei, apoi se încruntă. Două bucăți erau la fel, a treia mai mică. Puse una dintre bucățile mai mari pe picior și-i dădu cealaltă bucată mare Păpușii, care se ținea de el ca o umbră. Când să-i dea lui Jarl bucata mai mică, văzu cum Păpușa își strâmbă buzele a dezaprobare.

Azoth oftă și păstră bucata mică pentru el. Jarl nici măcar nu băgă de seamă.

— Mai bine una dintre fetițele lui decât mort, spuse Jarl.

— Nu vreau să ajung ca Bim.

— Azo, după ce Jail își cumpără libertatea, Șobolanul va fi șeful gildei noastre. Tu ai de-abia unșpe ani. Mai ai cinci ani până la eliberare. Nu mai apuci. În comparație cu tine, Bim va fi ăla norocos.

— Atunci ce să fac, Jarl?

De regulă, în aceste clipe se simțea el cel mai bine. Alături de cele două persoane de care nu avea de ce să se teamă și reducând la tăcere vocea insistentă a foamei. Acum pâinea parcă avea gust de pământ. Privi în gol, spre piață, fără să vadă nici măcar cum vânzătoarea de pește își bătea bărbatul.

Jarl zâmbi, albul dinților contrastând cu pielea lui neagră, de ladeshian.

— Dacă-ți spun un secret, poți să-ți ții gura?